

[Madsen-Mygdal.]

som Socialministeren attraar, og som maaske ogsaa kan være tiltrængt.

Denne midlertidige Lovgivning kan derimod ikke med Rette siges at være paakrævet. Naturligvis kan man under en hvilken som helst Sociallovgivning drive Stemmekøbspolitik ved at paastaa, at de sociale Understøttelser er for smaa. I den Henseende har Socialdemokratiet aldrig nægtet sig noget, og det vil det heller ikke gøre i Fremtiden, hvad der end bliver vedtaget her paa Rigsdagen. Men vi anser fra vor Side den Ordning, der blev Resultatet af Revisionen i 1927, ikke for noget ufejlbarligt, som der ikke kan foretages Ændringer ved, men for fuldt forsvarlig og i Overensstemmelse med Ret og Rimelighed under de nuværende økonomiske Forhold.

Den Omregulering, der blev foretaget i 1927, svarede jo langt fra til Kronestigningen og til den Indtægtsnedgang indenfor al fri Virksomhed, som jo dog skal betale det hele. De sociale Understøttelser er i Dag, naar Hensyn tages til Kronens øgede Købeevne, reelt højere, end de var før Revisionen i 1927, f. Eks. højere end i Tidsrummet 1924—26 under den socialdemokratiske Regering, og de er fremdeles højere her i Landet, end de er noget andet Sted i Verden.

Det midlertidige Forslag, som Socialministeren selv finder saglig uheldigt, det tror jeg godt man uden at gaa nogen for nær kan betegne som et rent og skært Agitationsforslag, et Forslag, som, hvis det ophøjes til Lov, paa ny vilde føre os ind paa den kendte Glidebane med stadig Stigning af Statens og Kommunernes Udgiftsbudgetter.

Med Hensyn til Socialministerens andet Forslag, Forslaget om Arbejdsløshedsforsikring, har Ministeren ganske utvivlsomt Ret i, at det er noget for sig selv, og at det derfor ogsaa godt kan behandles for sig selv. Jeg forstod Socialministeren saaledes, at det var ham om at gøre at faa dette Forslag saadan lidt til en Side fra alt det andet.

Ja, det er noget for sig selv, bl. a. i den Henseende, at det er et rent og skært Fagforeningsbudskab til Rigsdagen, og den Regering, der fremsætter det, har i hvert Fald ingen anden Opgave end at være Fagforeningernes lydige Redskab. Jeg skal ikke her komme ind paa de mange interessante Enkeltheder, som dette Forslag indeholder, det vil der senere blive Lejlighed til, men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det betænkelige i dette Forslag

— der med eet Slag fordobler Statens og Kommunernes Udgifter til Arbejdsløshedsunderstøttelse, samtidig med at de private Forsikringsbidrag formindskes —, er ikke blot de finansielle Konsekvenser, der kan følge, skønt de kan være betænkelige nok, men ogsaa den Flytning af Ansvar, der finder Sted, og denne principielle Side af Sagen gaar det ikke an helt at lade ude af Betragtning.

Fagforeningerne og Arbejdsløshedskasserne er meget nøje sammenknyttede; her kan man godt, tror jeg, bruge Udtrykket, at de er to Sider af den samme Sag. Det forekommer mig nu, at det egentlige Indhold af Lovforslagets mange Paragraffer bedst kan gengives saaledes, at Fagforeningerne meddeler, at de forbeholder sig fremdeles at fastsætte de Vilkaar, hvorunder der overhovedet maa arbejdes her i Landet, men om der kan opnaas Arbejde paa disse Vilkaar, vedkommer ikke Fagforeningerne, det er ikke deres Ansvar; hvis deres Magtpolitik medfører, at der opstaar Arbejdsløshed, skal det være Statens og Kommunernes Pligt at optræde som Ambulaner, der opsamler de saarede og faldne bagefter Kamphæren.

Det er ikke noget nyt, der er fremme her, det er en gammel Betragtning, og vi har før haft Lovgivning efter det Princip; men mig forekommer det, at vi har haft tilstrækkeligt af denne Lovgivning i Fortiden, og jeg beklager at maatte sige til den højtærede Socialminister, at hele den Tendens, der præger dette Lovforslag, efter vor Mening ikke tjener til nogen sund Udvikling af Erhvervsforholdene, lige saa lidt som den i det lange Løb vil virke i Retning af en virkelig Forbedring af de Kaar, hvorunder Arbejderstanden lever.

Men i Forbindelse med Arbejdsløsheden maa det maaske være mig tilladt at rette en Henvendelse til den højtærede Socialminister, idet jeg gerne vil paakalde hans Opmærksomhed for de Ønsker, der har været fremme om en upartisk Undersøgelse af den foreliggende Arbejdsløshedsstatistikts Paalidelighed. Der er troværdige lokalkendte Folk, der gentagne Gange har gjort opmærksom paa, at der for deres Egn blev opført arbejdsledige i Statistikken, som aldeles ikke fandtes i den virkelige Verden. Vi har gennem hele Sommertiden i Aar set Byggefagene figurere med en ikke helt ubetragtelig Arbejdsløshedsprocent, skønt det vitterligt hele Landet over har været saaledes, at det næsten ikke var muligt at finde en eneste arbejdsledig arbejdsduelig Bygningshaandværker. Og ved Sagen mod de 47 Havnearbejdere her i